

BARNETS NAMN _____ DATUM _____

INSTRUKTIONER: ALSUP är till för att användas som en diskussionsguide, snarare än en fristående check-lista eller skattningsskala. Den bör användas för att identifiera specifika eftersläpande färdigheter och olösta problem för ett specifikt barn eller ungdom. Om en eftersläpande färdighet stämmer, kryssa i den. Innan du fortsätter till nästa eftersläpande färdighet, identifiera den specifika förväntan barnet har svårt att möta i relation till den eftersläpande färdigheten (det olösta problemet). Exempel på olösta problem finns i slutet av sidan.

SWEDISH

EFTERSLÄPANDE FÄRDIGHETER	OLÖSTA PROBLEM
☐ Svårighet med övergångar, att byta från en tanke eller en uppgift till en annan	
☐ Svårighet att göra saker i en logisk eller förutbestämd ordning	
☐ Svårighet att fortsätta med svåra eller mödosamma uppgifter	
☐ Svårigheter med tidsuppfattning	
☐ Svårighet att bibehålla fokus	
☐ Svårighet att ta i beaktande sannolika utfall eller konsekvenser av handlingar (impulsiv)	
☐ Svårighet att ta i beaktande flera lösningar till ett problem	
☐ Svårighet att uttrycka angelägenheter, behov eller tankar i ord	
☐ Svårighet att hantera känslomässiga reaktioner på frustration och tänka rationellt	
☐ Kronisk irritabilitet och/eller oro som på ett betydande sätt hindrar förmågan att problemlösa eller ökar frustration	
☐ Svårighet att se "gråskalor"/ konkret, bokstavligt, svartvitt tänkande	
☐ Svårighet att avvika från regler och rutiner	
☐ Svårighet att hantera oförutsägbarhet, tvetydighet, osäkerhet och nyheter	
☐ Svårighet att byta från en ursprunglig idé, plan eller lösning	
☐ Svårighet att ta i beaktande tecken i en situation som tyder på behov att ändra en planerad handling	
☐ Oflexibla, felaktiga tolkningar/ kognitiva förvrängningar eller fördomar (T.ex. "Alla är ute efter mig", "Ingen gillar mig", "Ni skyller alltid på mig", "Det är orättvist", "Jag är dum")	
☐ Svårighet att uppmärksamma eller korrekt tolka sociala signaler/ svårighet att läsa av sociala nyanser	
☐ Svårighet att påbörja samtal, ta sig in i grupper, skapa kontakt med andra människor/saknar andra grundläggande sociala färdigheter	
☐ Svårighet att söka uppmärksamhet på lämpliga sätt	
☐ Svårighet att värdera hur hans/hennes beteende påverkar andra.	
☐ Svårighet att leva sig in i någon annans situation, att ta in en annan persons perspektiv eller synpunkt	
☐ Svårighet att ta in hur han/hon uppfattas av andra	
☐ Sensoriska/motoriska svårigheter	

GUIDE TILL OLÖSTA PROBLEM: Olösta problem är de specifika förväntningar ett barn har svårt att möta. Olösta problem skall vara fria från problemskapande beteende; fria från vuxenteorier och förklaringar; specifika; "klyvda" det vill säga särskiljda och inte ihopklumpade.

EXEMPEL HEMMA

- Svårighet att gå upp ur sängen på morgonen i tid för att ta sig till skolan
- Svårighet att påbörja eller avsluta läxor (specificera vilken läxa)
- Svårighet att avsluta TV-spel i tid inför läggdags
- Svårighet att komma in för att äta middag när hon/han leker ute
- Svårighet med känslan av sömningar i strumpor
- Svårighet att komma överens med sin bror om vilket TV program de skall se efter skolan

EXEMPEL I SKOLAN

- Svårighet att gå över från elevens val till matematik
- Svårighet att sitta bredvid Kyle under samlingen
- Svårighet att räcka upp handen under diskussioner på SO
- Svårighet att påbörja ett projekt om tektoniska plattor på geografi
- Svårighet att stå i lunchkön

TIPS OCH RÅD FÖR ANVÄNDNING AV ALSUP

- ALSUP (Assessment of Lagging Skills and Unsolved Problems), Bedömning av eftersläpande färdigheter och olösta problem, används bäst som en diskussionsguide snarare än en fristående checklista eller skattningsskala.
- Möten bör nästan uteslutande fokusera på identifiering av eftersläpande förmågor och olösta problem. Mötets syfte är inte att försöka förklara varför ett barn har en särskild bristande förmåga eller ett olöst problem, så hypoteser och teorier om orsaker skall undvikas. Det är också kontraproduktivt att låta deltagare detaljerat beskriva de beteenden som ett barn uppvisar som svar på ett specifikt olöst problem, långa berättelser skall därför också undvikas.
- Det är bäst att diskutera varje eftersläpande färdighet och börja uppifrån, istället för att hoppa fram och tillbaka.
- Om en eftersläpande färdighet kryssas i, fortsätt inte nedåt på listan av eftersläpande färdigheter. Flytta istället över till höger för att identifiera det olösta problemet som hänger ihop med den eftersläpande färdigheten.
- Ett olöst problem är en förväntan som barnet har svårt att uppfylla.
- För att identifiera olösta problem, börja med stommen. "Kan du ge mig några exempel på när (namnet på barnet) har svårighet med..." och sedan upprepa den ikryssade eftersläpande färdigheten.

EXEMPEL: *Kan du ge mig några exempel på tillfällen där Tommy har svårigheter med övergångar?*

- Identifiera så många olösta problem som möjligt för varje ikryssad eftersläpande färdighet...gå inte vidare efter att ha identifierat enbart ett olöst problem.
- Många eftersläpande färdigheter kan bidra till samma olösta problem...slösa inte dyrbar tid på att försöka beskriva exakt vilken eftersläpande färdighet som mest bidrar till ett givet olöst problem.

RIKTLINJER FÖR ATT SKRIVA OLÖSTA PROBLEM

- De börjar oftast med ordet "Svårighet..."
EXEMPEL: *Svårighet att ta ut soporna på torsdagsmorgnar.*
- De skall inte inkludera barnets utmanande beteenden, däremot gärna innehålla det förväntade beteendet.
EXEMPEL: *Skriv inte: Skriker och svär när det är svårt att göra klart textuppgifterna på matematikläxan. Skriv istället: Svårighet att göra klart textuppgifterna på matematikläxan.*
- De skall inte innehålla några vuxenteorier.
EXEMPEL: *Skriv inte: Svårighet med att skriva definitionerna på rättstavningsorden på Engelska...eftersom hans föräldrar nyligen skiljt sig.*
- De skall vara "klyvda", inte ihopklumpade.
EXEMPEL: *Skriv inte: Svårighet att komma överens med andra. Snarare: Svårighet att komma överens med Johan om reglerna för fyra-rutor leken på rasten.*

De skall vara specifika. Här är två strategier som hjälper:

- ♦ Inkludera detaljer för vem, vad, var och när.
- ♦ Fråga *Vilken förväntan har barnet/eleven svårt att möta?*

BARNETS NAMN _____ DATUM _____

SWEDISH

OLÖST PROBLEM #1

Vuxen som ansvarar för Plan B:

Barnets angelägenheter identifierade: (Empatisteget)

DATUM _____

Den vuxnes angelägenheter identifierade: (Definiera problemet)

DATUM _____

Överenskommen lösning: (Invitation)

DATUM _____

Problemet löst?

JA? _____ DATUM _____

NEJ? _____ KOMMENTAR:

OLÖST PROBLEM #2

Vuxen som ansvarar för Plan B:

Barnets angelägenheter identifierade: (Empatisteget)

DATUM _____

Den vuxnes angelägenheter identifierade: (Definiera problemet)

DATUM _____

Överenskommen lösning: (Invitation)

DATUM _____

Problemet löst?

JA? _____ DATUM _____

NEJ? _____ KOMMENTAR:

OLÖST PROBLEM #3

Vuxen som ansvarar för Plan B:

Barnets angelägenheter identifierade: (Empatisteget)

DATUM _____

Den vuxnes angelägenheter identifierade: (Definiera problemet)

DATUM _____

Överenskommen lösning: (Invitation)

DATUM _____

Problemet löst?

JA? _____ DATUM _____

NEJ? _____ KOMMENTAR:

Målet med Empatisteget är att samla information från barnet om hans/hennes bekymmer, angelägenheter och perspektiv på det olösta problem som ni diskuterar (förebyggande). För många vuxna är detta den svåraste delen av Plan B eftersom man kan känna sig osäker på hur nästa fråga ska formuleras och det kan vara svårt att veta hur man ska lägga orden. För er hjälp följer här en kort sammanfattning av de olika strategierna som är bra att använda för att samla in information.

SPEGLING OCH KLARGÖRANDE FRÅGOR

Spegling innebär att man upprepar vad barnet har sagt och sedan uppmuntrar honom/ henne till att komma med mer information genom att säga något av följande:

- "Hur menar du?"
- "Jag förstår inte riktigt"
- "Nu blir jag förvirrad, kan du förklara för mig?"
- "Kan du berätta mer om det?"
- "Vad menar du när du säger så?"

Spegling är alltid en bra strategi att falla tillbaka på om du blir osäker på nästa fråga eller på vilken strategi du ska använda.

EXEMPEL: Barnet säger: "Jag gillar inte att vara i omklädningsrummet". Den vuxne säger: "Du säger att du inte tycker om att vara i omklädningsrummet, kan du berätta lite mer om det?"

FRÅGA OM VEM, VAD, VAR /NÄR OM DET OLÖSTA PROBLEMET

EXEMPEL:

- "Vem var det som retade dig för dina kläder?"
- "Vad är det som gör att det blir svårt för dig att göra färdigt ditt SO-arbete?"
- "När händer det att Kalle bestämmer vad du ska göra?"

FRÅGA VARFÖR PROBLEMET UPPSTÅR UNDER VISSA OMSTÄNDIGHETER OCH INTE ANDRA

EXEMPEL: "Det verkar som att du och Lisa kommer bra överens när ni jobbar ihop i matte men inte lika bra när ni jobbar ihop på SO:n, vad är det som gör det svårt i SO:n?"

FRÅGA BARNET VAD HAN/HON TÄNKER MITT UNDER DET OLÖSTA PROBLEMET

Det är skillnad mellan att fråga barnet vad det tänker och vad det känner. Att fråga vad barnet tänker ger ofta mer information om barnets bekymmer eller perspektiv på det olösta problemet än att fråga vad det känner.

EXEMPEL: "Vad brukar du tänka när din lärare säger att ni ska jobba med att skriva egna berättelser på svenskan?"

BRYTA NED PROBLEMET I SINA BESTÅNDSDELAR

EXEMPEL: "Så, att skriva svaren på frågorna från NO laborationen är svårt för dig men du är inte säker på varför. Låt oss tänka igenom de olika delarna som ingår i att skriva ned svaren. Först måste du förstå frågan, är den delen svår för dig? Sedan måste du komma på svaret, är det svårt för dig? Sedan måste du komma ihåg svaret tillräckligt länge för att kunna skriva ned det, är det svårt? Till sist måste du helt enkelt göra själva skrivandet, är det något som är svårt med det?"

AVVIKANDE OBSERVATION

Detta innebär att beskriva något man observerat som skiljer sig från hur barnet beskriver en viss situation och är den strategi som innebär störst risk för att barnet slutar prata.

EXEMPEL: "Jag vet att du säger att du inte har haft problem med Anton på fotbollsplanen sista tiden men jag kommer ihåg några gånger förra veckan då ni två var väldigt osams om reglerna. Vad var det som hände då, tror du?"

"LÄGGA PÅ HYLLAN" (OCH FRÅGA EFTER FLER BEKYMMER)

Det här är den strategi då du lägger de bekymmer barnet har tagit upp "på hyllan" för att ge plats åt att diskutera andra bekymmer.

EXEMPEL: "Så, om Viktor inte satt för nära dig, och Robin inte gjorde ljud, och golvet inte var smutsigt, och du inte tyckte att byxknapparna gjorde ont, skulle det vara någonting annat som gör det svårt för dig att vara med på morgonsamlingen?"

SAMMANFATTA (OCH FRÅGA EFTER MER)

Här är strategin där du sammanfattar de bekymmer och angelägenheter som du redan hört om och sedan frågar om det finns ytterligare bekymmer som ni inte har diskuterat ännu. Det är alltid bra att använda sig av en sammanfattning innan du går vidare till nästa steg; Definiera problemet.

EXEMPEL: "Låt mig bli säker på att jag har förstått allt detta rätt. Det är svårt för dig att göra instuderingsfrågorna i SO:n som hemläxa eftersom det är svårt för dig att skriva ned svaren, och för att du ibland inte förstår, och för att din lärare inte har gått igenom texten man ska använda för att svara på frågorna. Finns det någonting mer som gör det svårt för dig att göra frågorna i SO:n hemma?"

① EMPATISTEGET (ingrediens/mål)

Samla information om och få en klar uppfattning om barnets angelägenhet eller perspektiv på det olösta problem som ni diskuterar.

ORD | Inledande fråga (neutral observation):

"Jag har lagt märke till att (Infoga olöst problem) ... Vad är det som händer?"

SAMLA INFORMATION:

Innehåller vanligtvis reflekterande lyssnande och klagörande frågor, samlande av information relaterad till det olösta problemets vem, vad, var och när. Fråga barnet om vad han/hon tänker mitt i det olösta problemet och varför problemet sker under vissa omständigheter men inte andra.

MER HJÄLP:

Om barnet inte säger något eller säger "jag vet inte", försök att lista ut varför:

- Kanske var det olösta problemet inte fritt från beskrivningar av problematiska beteenden eller vuxnas teorier, kanske var det "hopklumpat" istället för uppdelat eller för ospecifikt
- Kanske använder du Krisplan B (istället för Förebyggande Plan B)
- Kanske använder du Plan A
- Kanske barnet faktiskt inte vet
- Kanske barnet behöver få problemet nedbrutet till sina beståndsdelar
- Kanske behöver barnet tid att tänka

VAD DU TÄNKER:

"Vad är det jag ännu inte förstår om barnets angelägenhet eller perspektiv? Vad är det jag ännu inte begriper? Vad behöver jag fråga för att förstå bättre?"

DU SKA INTE...

- Hoppa över Empatisteget
- Anta att du redan vet vad som är angelägenheten för barnet och behandla Empatisteget som en formalitet
- Rusa igenom Empatisteget
- Lämna Empatisteget innan du fullständigt förstår barnets angelägenhet eller perspektiv
- Tala om lösningar redan nu

② DEFINIERA PROBLEMET STEGET (ingrediens/mål)

Ta upp vad som är angeläget att beakta för den andra parten (ofta den vuxne).

ORD | Inledande fråga (neutral observation):

"Saken är den att (infoga angelägenheten för den vuxne)..." eller "Mitt bekymmer är... (infoga den vuxnes angelägenhet)..."

MER HJÄLP:

De flesta av de vuxnas angelägenheter tillhör en av dessa två kategorier:

- Hur problemet påverkar barnet
- Hur problemet påverkar andra

VAD DU TÄNKER:

"Har jag varit tydlig med vad som är angeläget för mig? Förstår barnet vad jag har sagt?"

DU SKA INTE...

- Börja prata om lösningar ännu
- Predika, döma, föreläsa, använda sarkasmer

③ INVITATIONSSTEGET (ingrediens/mål)

Utväxla idéer om lösningar som är realistiska (vilket betyder att båda parter kan göra det de kommer överens om) och ömsesidigt tillfredställande (vilket betyder att lösningen verkligen tar hänsyn till vad som är angeläget för båda parter).

ORD | Inledande fråga (neutral observation):

Upprepa de angelägenheter som identifierades i de två första stegen, vanligtvis genom att börja med "Jag undrar om det finns ett sätt ..."

MER HJÄLP:

- Håll dig till angelägenheterna som identifierades i de första två stegen.
- Även om det är en god idé att ge barnet första chansen att föreslå en lösning så är det ett lagarbete att arbeta fram lösningar.
- Det är en bra idé att överväga vad oddsen är för att en viss lösning verkligen fungerar ... om du tror att oddsen är lägre än 60-70 procent så fundera på vad det är som gör dig skeptisk och prata om det.
- Det här steget slutar alltid med en överenskommelse om att återvända till Plan B om det visar sig att den första lösningen inte fungerar

VAD DU TÄNKER:

"Har jag summerat bådas angelägenheter korrekt? Har vi verkligen tänkt över om båda parter kan göra vad vi kommit överens om? Adresserar lösningen verkligen bådas bekymmer? Vad är min bedömning av oddsen för att denna lösning skall fungera?"

DU SKA INTE...

- Rusa igenom det här steget heller
- Ge dig in på det här steget med förutbestämda lösningar
- Avsluta med lösningar som inte kan genomföras av båda parter i verkligheten
- Avsluta med lösningar som inte tar hänsyn till vad som är angeläget för båda parter

Om vi inte börjar förhålla oss på rätt sätt gentemot barn med sociala, känslomässiga och beteendemässiga problem kommer vi att fortsätta förlora dem i en häpnadsväckande takt. Att bemöta dem rätt är inte en valmöjlighet...det är en absolut nödvändighet. Det är liv som står i vågskålen och vi behöver alla göra vad vi kan för att säkerställa att dessa liv inte går förlorade.

BARN MED PROBLEMSKAPANDE BETEENDEN HAR RÄTTEN:

1. Att få sina problemskapande beteenden förstådda som en form av utvecklingsförsening inom områdena flexibilitet/anpassningsförmåga, frustrationstolerans och problemlösning.
2. Att få människor - föräldrar, lärare, praktiker inom psykiatri, läkare, handledare ... alla - att förstå att problemskapande beteenden lika mycket är en form av utvecklingsförsening som förseningar inom läsning, skrivning och räkning och förtjänar samma medkänsla och förhållningssätt som dessa andra kognitiva förseningar.
3. Att inte kontraproduktivt kallas ouppfostrade, bortskämda, manipulativa, uppmärksamhetssökande, hotande, gränstestande eller omotiverade.
4. Att få vuxna att förstå att problemskapande beteenden sker som svar på specifika olösta problem som läxläsning, tid vid dator/TV, tandborstning, val av kläder, samspel med syskon och så vidare och att dessa olösta problem vanligtvis är i allra högsta grad förutsägbara och därför kan lösas förebyggande.
5. Att få vuxna att förstå att det primära målet för intervention är att i samarbete lösa dessa problem på sätt som är realistiska och tillfredsställande och som gör att de inte längre framkallar problemskapande beteenden.
6. Att få vuxna (och klasskamrater) att förstå att time-out, kvarsittning, avstängning, relegering och isolering inte löser problem eller är "karaktärsdanande" utan ganska ofta förvärrar det hela.
7. Att få vuxna att vara genuint intresserade av deras angelägenheter eller perspektiv och att se dessa angelägenheter och perspektiv som legitima, viktiga och värda att klargöra och lyssna på.
8. Att få ha vuxna i sina liv som inte tar till fysiska åtgärder och som har kunskap om och är kunniga i andra sätt att lösa problem.
9. Att få ha vuxna som, hellre än att insistera på att auktoriteter blint ska lydas, förstår att samarbetsinriktad problemlösning är vad som förbereder barn för de krav de kommer att möta i den verkliga världen.
10. Att få vuxna att förstå att det är farligt att blint lyda auktoriteter och att livet i den verkliga världen kräver förmåga att uttrycka egna angelägenheter, lyssna på andras angelägenheter och arbeta i riktning mot ömsesidigt tillfredsställande lösningar.

Ett mer empatiskt, produktivt och effektivt tillvägagångssätt för att förstå och hjälpa barn med problemskapande beteende.

Dr. Ross Greene är upphovsman till detta forskningsbaserade arbetssätt – numera kallat Collaborative & Proactive Solutions (CPS), kollaborativa och proaktiva lösningar – för att förstå och hjälpa barn med problemskapande beteende, beskrivet i böckerna *Explosiva barn* och *Vilse i skolan*. CPS modellen har implementerats i otaliga familjer, skolor, psykiatriska slutenvårdsavdelningar, behandlingshem och ungdomsanstalter. Arbetssättet baseras på två principer. För det första, utmanande beteende hos barn förstås bäst som ett resultat av eftersläpande kognitiva färdigheter (generellt inom områdena flexibilitet/anpassningsförmåga/frustrationstolerans och problemlösningsförmåga) snarare än som resultat av passivt, tillåtande, inkonsekvent, konsekvenslöst föräldraskap. För det andra, det bästa sättet att minska utmanande händelser är att arbeta tillsammans med barnet för att lösa de problem som sätter igång dessa händelser (snarare än att tvinga på den vuxnes vilja och intensivt användande av belöning och bestraffningssystem). Nedan följer några viktiga frågor som besvaras av modellen.

FRÅGA: Varför är utmanande barn utmanande?

SVAR: För att de saknar färdigheter som krävs för att inte vara utmanande. Om de hade dessa färdigheter skulle de inte vara utmanande. Detta beror på att – och detta är kanske modellens grundsten – **Barn gör rätt om de kan**. Likaså, för att (här kommer en grundsten till) **Att göra väl ifrån sig är att föredra framför att inte göra väl ifrån sig**. Detta är självklart en dramatisk ändring av synsätt från att betrakta utmanande barn som uppmärksamhetssökande, manipulativa, aggressiva, gränsprövande och med dålig motivation. Det är helt andra linser vi byter till, med stöd av forskning inom neurovetenskap över de senaste 30-40 åren, vilket har en dramatisk inverkan på hur vårdgivare tar sig an att hjälpa sådana barn.

FRÅGA: När är utmanande barn utmanande?

SVAR: När kraven eller förväntningarna som ställs på dem överstiger de färdigheter de har för att svara upp på ett lämpligt sätt. Självklart gör vi alla så, nämligen reagerar på ett maladaptivt sätt: när vi saknar färdigheterna att reagera på ett välanpassat sätt. Således är ett viktigt mål för dem som skall hjälpa att identifiera de färdigheter ett utmanande barn saknar. Ett ännu viktigare mål är att identifiera de specifika förväntningar ett barn har svårt att möta, kallade **olösta problem**...och att hjälpa barn lösa dessa problem. Eftersom olösta problem tenderar att vara mycket förutsägbara, bör problemlösningen för det mesta vara proaktiv. Identifiering av eftersläpande förmågor och olösta problem görs genom ett instrument som kallas Assessment of Lagging Skills and Unsolved Problems (ALSUP), Bedömning av eftersläpande färdigheter och olösta problem. Du kan hitta ALSUP under rubriken The Paperwork på hemsidan av Lives in the Balance, den ideella organisation Dr. Greene grundade för att hjälpa till med att sprida sitt arbetssätt (livesinthebalance.org).

FRÅGA: Vilka beteenden uppvisar utmanande barn när de inte har färdigheter som räcker för att konstruktivt hantera en del krav?

SVAR: Utmanande barn kommunicerar att de kämpar med att hantera krav och förväntningar på en del relativt vanliga sätt: gnälla, tjura, deppa, dra sig tillbaka, gråta, skrika, svära, slå, spotta, sparka, kasta saker, ljuga, stjäla osv. Vad ett barn gör när det har svårt att möta krav och förväntningar är inte den viktigaste delen (även om det kan kännas så). **Varför** och **när** barnet gör dessa saker är mycket viktigare.

FRÅGA: Vad borde vi göra annorlunda för att hjälpa dessa barn bättre än vi gör nu?

SVAR: Om problemskapande beteende sätts igång av bristande färdigheter snarare än bristande motivation är det lätt att förstå varför belöning och bestraffning av ett barn kanske inte förbättrar saker och ting. Eftersom utmanande beteende sker som svar på mycket förutsägbara olösta problem är målet således att lösa dessa problem. Men, om vi löser dem ensidigt, genom att tvinga på barnet den vuxnes vilja (vilket i modellen kallas för "plan A"), kommer vi endast att öka sannolikheten för utmanande händelser och inte lösa problem långsiktigt. Det är bättre att lösa problem i samarbete med barnet ("plan B"), så att barnet är en fullvärdig deltagare. Lösningarna är mer bestående och (över tid) kommer barnet – ofta även de vuxna – att lära sig de färdigheter som de saknade från första början. **Plan B** består av tre grundläggande delar. Den första delen – som kallas empatisteget – involverar informationsinsamling från barnet med syfte att uppnå klarast möjliga bild av barnets bekymmer eller perspektiv för ett givet olöst problem. Den andra delen (som kallas för **definiera den vuxnes bekymmer**) innebär att man för fram den vuxnes bekymmer eller perspektiv på samma olösta problem. Det tredje steget (som kallas för **injudan**) innebär att den vuxne och barnet bollar idéer om lösningar för att landa i en plan för en lösning som är både realistisk och ömsesidigt tillfredsställande. ...med andra ord, en lösning som adresserar båda parter bekymmer och som båda parter klarar av att uppfylla.

FRÅGA: Var kan jag lära mig mer om modellen?

SVAR: *Lives in the Balance* hemsida är en mycket bra plats att börja på. Där finns massvis med gratis information och verktyg som hjälper dig att lära dig mer om Dr. Greenes arbetssätt, inklusive streamade videofilmer, radioprogram, referat, stöd och mycket mer.

FRÅGA: Är inte detta samma modell som förut kallades Collaborative Problem Solving?

SVAR: Dr. Greene är upphovsman till arbetssättet Collaborative Problem Solving och refererade till modellen med denna betäckning i sina forskningsartiklar, böcker och seminarier. Han kallar modellen nu för **Collaborative & Proactive Solutions** (CPS). Var försiktig! Det finns andra som använder namnet Collaborative Problem Solving därute, men de har inget att göra med skapandet eller utvecklingen av Dr. Greenes modell och har inget att göra med Dr. Greene eller Lives in the Balance.

